

Medler til Børn imod Uædeligheden, og det er det Forslag, som det ærede Medlem fra Næstved (Veth) har præsenteret og mener, at det er meget bedre end dette, — naturligvis, thi ellers vilde han ikke have stillet sit Forslag — eller under alle Omstændigheder, at det er lettere at gennemføre. Det tror jeg nu ikke. Men skulde det vise sig, at Thinget og den ærede Minister hellere ville gaa ind paa hans Forslag end paa mit, vil jeg naturligvis stemme for det sidste paa Dagsordenen opførte Forslag. Men jeg vil sætte mig imod saa længe som muligt, at Kvinden skal saa skjændig og skammelig nedværdiges, som hun vil blive ved de Bestemmelser, som det ærede Medlem vil lade blive staaende, og som findes i Loven af 1874. Der er en god Regel og det en gamuel, som siger, at hvad I ville, at Andre skulle gøre imod Eder, det skulle I ogsaa gøre mod dem, og naar vi tænke os i Kvindens Sted, kunde vi saa ønske en saadan Færd udøvet mod os, som Politidirektøren har Lov til at udøve mod Kvinden? Saa siger man ganske vist, at en saadan Færd udøves kun mod Kvinden, naar man har hende mistænkt, men hvad vil det sige? Politiet kan sige om en, som hører under den hemmelige Prostitution: Sog har hende slet ikke mistænkt, og saa faae vi den private Prostitution lige strax til at afløse den offentlige. Saa have vi den hemmelige Prostitution i god Gang. Politiet kan lade være at advare, og naar man siger: I skulle have Mistante, saa kan Politiet svare: Vi mistænkte hende ikke, og saa kan hun blive ved med Forretningen, saa længe hun vil. Derfor skal denne Politiets Advarjelsret falde bort, thi det vil ikke sige Andet, end at Politiet faar Lov til at give Tilladelse til at søge fra forskjellige Runder Næringsvei ved Utugt. Søvrigt gav jeg i Foraaret, da vi vare færdige med Udvalget, en meget udførlig Betænkning over Lovforslaget, og fremkom da ogsaa med de Endringsforslag, som jeg har peget paa i Dag. Betænkningen var som sagt meget udførlig, og til den skal jeg tillade mig at henvise, idet jeg, i det Mindste foreløbig, indskrænker mig til disse Bemærkninger.

Balkenstjerne: Det hører ikke til de atterleste Ting at tage en Forhandling op med det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Tang) om denne Sag, thi naar det ærede Medlem taler om den, kunde man næsten faae det Indtryk, at han ansaa sig selv for den eneste Mand i Danmark, der havde den rette Opfattelse af, hvad

Sædelighed er, og man kunde overhovedet faae det Indtryk, at denne Sal var besat af lutter Medlemmer, der mere eller mindre havde Interesse af at befordre Uædeligheden i Landet. Jeg tror derfor, at det ikke er rigtigt, om man lod denne Sags Behandling gaa til Ende uden dog at protestere en lille Smule imod, at det ærede Medlem sætter sig i den Grad paa den høie Hest, som han gjør, hver Gang han tager Ordet om denne Sag. Jeg tror, at hele dette Uliggende er baade saa vanstelig og saa fint — om jeg maa bruge det Udtryk om en Sag, som det ikke er meget tiltalende at røre ved — jeg mener, at det er en Sag, som der maa tages paa med en varsom og let Haand, og som det ikke gaar an at omtale i saadanne Kraftudtryk, som det ærede Medlem benytter, naar han kommer ind derpaa. Jeg maa altid, naar jeg har den Fornøielse at høre det ærede Medlem tale om dette Spørgsmaal, tænke paa en gammel bekjendt Fortælling hentet fra en Bog, som det ærede Medlem ogsaa jevnlig ynder at citere, en Fortælling, som handler om to Mænd, der gik op i Templet, og hvoraf den ene slog sig for Brystet og sagde: „Herre, min Gud, jeg takker Dig, fordi jeg ikke er som de andre Nøvere og Syndere og som denne Tolder!“ Jeg kan ikke undlade, hver Gang, jeg hører det ærede Medlem tale om denne Sag, at faae Indtryk af, at der er en forbauende Lighed mellem det ærede Medlem paa dette Omraade og den af mig omtalte Mand. Det er denne Stilling fra det ærede Medlems Side, som jeg føler mig foranlediget til at protestere imod. Der er ogsaa en anden Side af Sagen, som jeg vil protestere imod, og det er den, at det ærede Medlem i færlig Grad vil gjøre sig til Kvindens Ridder ved denne Leilighed. Jeg tror nu oprigtig talt, at det ikke vil gaa ganske, som det ærede Medlem antager. Naar denne Sag blev draget frem paa Valgtribunerne, og Kvinderne havde Valgret, frygter jeg for, at blandt Medlemmerne i denne Sal blev det det ærede Medlem selv, som først vilde blive kastet af Kvinderne. Jeg tror, at hvis han fik Leilighed til at tale paa en Valgtribune om dette Spørgsmaal, og der rundt om ham stod Kvinder, vilde han opleve det, som jeg tror, han jevnlig for har oplevet, at den ene efter den anden af disse Kvinder vilde gaa sin Vej for at slippe for at høre en Sag, der for dem betyder saa meget, blive behandlet paa en saa haandfast og — jeg vil nødig bruge et stærkere Udtryk, men jeg fristes dertil ved det ærede Medlems Opræden — en saa ljuifl Maade.